

OZVĚNY SMIDARSKA

ŘÍJEN 1996
Kč 4,-

15

Z obsahu: Slovo starosty X Naše obec - Chotělice X 50 let TIBY
Dvůr Králové n.L. X Seriál Fr.Vaníčka - Vzpomínka na JUDr.Emila
Holmana X Pozvánka na muzikál Dracula X Ze školních lavic X
Historické okénko X Společenská kronika X Křížovka

SLOVO STAROSTY

Vážení občané,

vstoupili jsme do posledního čtvrtletí r.1996 a nezbývá než zhodnotit, co se nám jako OÚ podařilo v rámci finančních a organizačních možností vybudovat.

1/ Jako hlavní úkol bylo uskutečnit plynofikaci obcí v rámci OÚ. Přes problémy finančního rázu je situace v současné době následující.

Práce byly započaty v měsíci září. Provádí se hlavní trasa z Loučné Hory do Smidar, kde je pokládáno potrubí $\varnothing$ 160 mm. Jsou provedeny protlaky pod ČSD tratí /2x/ a pod povodí Javorky u Trioly. Dokončuje se hlavní napojení regulační stanice na vysokotlak /100m/ a dokončení potrubí středotlaku z regulační stanice na Smidary. Předpokládá se dokončení rozvodů včetně přípojek v Loučné Hoře a vpuštění plynu po uzávěr v Loučné Hoře.

Pokračování přívodu ve Smidarech bude záviset hlavně na počasí, neboť práce s potrubím předpokládá teplotu do bodu mrazu.

2/ Vodovod Chotělice: Z finančních důvodů byly práce omezeny. Byly provedeny hlavní protlaky pod komunikacemi a přechod pod Cidlinou. V pokládání potrubí se pokračuje.

3/ Výstavba vodní nádrže u Trioly je téměř hotova. Zbývá dokončit přívodové potrubí. Jedná se o vybudování vzdouvacího zařízení pro přívod. Jako samostatná součást výstavby je provedení dodatečné výsadby zeleně.

Jan Šefara

Obecní úřad informuje

Změny v sociálních dávkách od 1.10.1996

Zvýšení důchodů

Nařízením vlády ČR č.218/96 Sb. dochází s účinností od 1.10.96 ke zvýšení důchodů. Důchody starobní, plné invalidní, částečné invalidní, vdovské, vdovecké a sirotčí, přiznané před 1.10.96, se zvyšují od splátky důchodu, splatné po 30.září 1996, tak, že

- a/ základní výměra důchodu se zvyšuje o 140,-Kč měsíčně
- b/ procentní výměra důchodu se zvyšuje o 6% procentní výměry důchodu, která náleží ke dni, od něhož se procentní výměr zvyšuje.

Zvýšení částek životního minima

Nařízením vlády ČR č.219/1996 Sb. dochází rovněž od 1.10.96 ke zvýšení částek životního minima.

- a/ částky potřebné k zajištění výživy a ostatních základních osobních potřeb činí od 1.10.96:

- 1.410,-Kč měsíčně - dítě do 6 let věku
- 1.560,-Kč měsíčně - dítě od 6 do 10 let věku
- 1.850,-Kč měsíčně - dítě od 10 do 15 let věku
- 2.030,-Kč měsíčně - nezaopatřené dítě od 15 do 26 let věku
- 1.920,-Kč měsíčně - u ostatních občanů

- b/ částky potřebné k zajištění nezbytných nákladů na domácnost činí od 1.10.96

- 970,-Kč měsíčně - u jednotlivce
- 1.270,-Kč měsíčně - žijí-li v domácnosti 2 osoby
- 1.570,-Kč měsíčně - žijí-li v domácnosti 3 a 4 osoby
- 1.770,-Kč měsíčně - žije-li v domácnosti 5 a více osob

Volby do senátu

Ve dnech 15.a 16.listopadu 96 proběhnou volby do senátu. V naší obci budou občané volit již tradičně v místnosti za obřadní síní obecního úřadu.

Naše obec...

Chotělice, obec jakých je bezpočet, ale přece je trochu jiná, odlišná. Podíváme-li se s "Chlubnovky", je romanticky schoulená v údolí kolem řeky Cidliny, symbolicky jakoby zelenou stuhou spojena se střediskovou obcí Smidary. Ani silnice - státní či okresní nepronikají zelení tak výrazně, aby upoutaly naše pohledy. Prozradí je jen pohyb traktoru nebo aut s četností někdy malou, někdy větší.

Avšak procházka vesnicí už není tak romantická jak by se mohlo zdát. Zcela určitě jinak působí na nové obyvatele nebo chalupáře a jinak se starousedlíky či rodáky, navštěvující obec nepravidelně, někteří už dlouhou dobu pravidelně jednou za rok - na dušičky. Zatím co chalupáři se těší na víkendy, aby unavili tělo nad záchranou často už rozpadajících se chalup, jsou nadšení a radují se z každého kousku upravené plochy kolem chalupy, či vybourané a znovu postavené zdi, opravené střechy, podlahy ap. Chalupáři jsou snad jedinou zárukou, aby se z opuštěných, pravých vesnických chalup nestala zbořeniště a neztratily se tak v propadlišti dějin vesnice. Chalupáři se stávají spoluobčany oživující a zpestřující život vesnice. Patří jim obdiv i dík.

To je ten novější, veselejší pohled.

Prochází-li vesnicí občasný návštěvník pamětník nebo rodák se starousedlíkem, jejich rozhovor určitě neunikne nostalgii. Už jen proto, že se z někdejších kluků stali bodří dědkové. Jsem jeden z nich. Na přetřes určitě přijde téma: vesnice měla do konce druhé světové války přes šestset obyvatel, přes stopadesát čísel, tři hospody - v jedné z nich - u Benešů byla výroba limonád. Dva obchody, vesele klepající mlýn s pekárnou chleba, řeznictví, holiče, ševce, koláře, kovárnu, trafiku s obsluhou obecní mostní váhy, obsazenou dětmi dvoutřídní školy, ve které učili dva učitelé vč. pana řídícího. V obci byl zámek s velkostatkem, každoročně obdělávaném parními "voračkami", které byly zázrakem pro vesnické kluky. Obec měla slavný dobrovolný hasičský sbor, obléknutý do slušivých tmavomodrých uniforem pro slavnostní příležitosti či pohřby. Na hašení ohňů - tenkrát dost často hořelo - měli jako první v celém okolí motorovou stříkačku, obcí zakoupenou v r.1927. Sbor byl založen v r. 1897.

Po turini /fotbalovém hřišti/ se prohánělo za merunou mnoho kluků malých i starších, z nichž byla vybírána jedenáctka pro

representaci Klubu SK Chotělice. Na malé "turini" bylo volejbalové hřiště, většinou pro děvčata, ale i chlapce, kteří fotbalu nepropadli, nebo pro ně nezbylo místo ve dvou soupeřících jedenáctkách.

Soutěžilo se /a to nebyl zprofanovaný výraz/ téměř v každé vesnici, od Hlušic přes Kozojedy, Cidlan Sběř, Javoran Chomutice. Na zápasy se jezdilo na kolách, kdo měl štěstí, že mu ho táta půjčil, jinak se chodilo pěšinami pěšky. Do Vysokého Veselí přes les. Slavné fotbalové zápasy byly ve Smidarech i ve Vys.Veselí. V klubovně byly dresy a kopačky pro dvě jedenáctky.

Vzpomínek se hrne tolik, že na to cesta od hřbitova k "Procházkovům" nestačí. Tam se pokračuje.

Hospodářské družstvo "Beseda" se společnou mlátičkou ve žních postavenou na "turini" pro ty, kteří neměli mandele kde skladovat. Po žních putovala mlátička po číslech, doprovázena kvalifikovanou pracovní silou - panem Kořínkem, aby vykutala obsah stodol a přístodolků ostatních potřebných hospodářů. Mnohočetná hejna hus, držených na dvorech neb zahradách vesnických domků, čekala na svou dobu. Od prvního pole posetého a sklizeného obilí byla těmito opeřenci prověřována "kvalita" sklizně. "Nacpaná volata až po zobáky" byla chloubou jejich velitelů - malých pasáků a pasaček. Možná, že to byla právě tato doba, od které později vzniklo heslo "ani zrno nazmar". Stejně se minulo účinností. Opak byl často pravdou. Rozsypanou pšenicí ze špatně utěsněného vleku traktoru byla označována cesta z pole až k sýpce.

Ani v zimě neustal život vesnice.

Sekání ledu většinou na splávku, ale i na splavě pro letní potřebu všech tří domácích hospod vytvářelo obraz nezapomenutelných dojmů. Byly i další činnosti, které vyplňovaly zimní dobu některých hospodářů a hospodyň. Například těžba dřeva v lese, ruční mlácení "dlouhé" /žitné/ slámy na povřísla, u někoho pletení košíků nebo výroba březových košťat. Draní peří bylo výjimečnou příležitostí pro sousedské posezení a popovídání si v širokém kolektivu odborných pracovníků této profese. Veselou, cukrovím a čajovou esencí provoněnou "dodernou" končil tento domácí rituál, aby se mohl postupně opakovat u všech vzájemně si pomáhajících hospodyň.

Za zvláštní pozornost stojí rozhlédnutí se po památkách, jako strážců věků. Absenci v tomto poslání má socha sv.Jana Nepomuckého, která na místě vydržela až do padesátých let. Pomalu

mizí z povědomí lidí. Na rozcestí uprostřed vesnice nás upozorní další, věkem poznamenaný vesnický monument z roku 1857. Jako první daň zubu času zaplatilo zábradlí, které už jakoby tam nikdy nebylo. Dřívější kluci si ho dobře pamatují. Každé Velikonoce od Zeleného čtvrtku do Bílé soboty si ho každý den třikrát obešli, aby se v průvodu pod starším velitelem, s klapkami a hlučnými vrčáky vydali do vesnice ohlásit a nahradit "ztrátu" zvonů. Celý průvod kluků hrdě procházel vesnicí. Nejprve do zámku, zpět do dvora k bytu pana správce, do mlýna, k panu starostovi a později i ke Kaizrovům, dále pak do uličky k Rýglům. Pan Rýgl byl pokladníkem obce. Prostě - chodilo se tam, kde byla naděje získat nějaký "obolus". Rozdával se v pátek večer, jehož část obdržel každý účastník průvodu. Zbytek dostal velitel a rozdával se v sobotu ráno. Jednak proto, aby se zajistila účast, ale také proto, aby víc zbylo na kapelníka. Účast v sobotu ráno byla vždy malá nebo žádná.

Další památka s církevní tematikou je na kopci u hřbitova, postavená v roce 1740.

Ani tato socha neunikla pozornosti nejen povětrnostního vlivu, ale také lidské nevraživosti, v poválečné době záměrně rozšiřované a podporované. Má také svoji epizodu, které shodou okolností jsem byl účastníkem. V létě r.1983 jsem plnil dědkovskou funkci. Se čtyřletým vnukem Martinem jsme v létě chodili do splavu dělat rybníčky na odtékajícím proužku prohráté vody. Seděl jsem na břehu s posláním plavčíka. Přehrada potůčku stavěná z různých kamenů vybíraných z nánosů písku a bláta měla najednou zvláštní nález: "dědo, mám kulatý kámen, pojď se podívat." A opravdu. Kulatý kámen obalený mechem a vodním slizem, s malými výčnělky i důlkem byl docela zajímavý. Vzali jsme si ho domů ukázat babičce. Babička ho "rejžákem" umyla- a ejhle- vždyť je to hlavička Jezulátka ze sochy u hřbitova. Asi málo lidí si všimlo, že Jezulátko v náruči Panny Marie bylo "státo". To neudělal zub času ani vítr neodnesl hlavičku do splavu. Vzal jsem žebřík, nádobíčko, tmel a Jezulátku jsem vrátil původní podobu. Mám z té náhody dobrý pocit. Myslím si, že taková náhoda se už nemůže a nebude opakovat. Že hlavička chyběla Jezulátku téměř čtyřicet let, by dnes už nikdo nepoznal.

Ještě žijí pamětníci postavení pomníku padlým z první světové války. Slavnostně byl odhalen 7.9.1930. Nese dvacetosm jmen obětí z naší vesnice. Bohužel jména obětí druhé světové války uvedena nejsou. Na to se po válce asi zapomnělo, nebo nezbyly

peníze. Ale pravidelně každý rok v květnových dnech si je anonymně připomínáme položením kytice se stuhou v národních barvách. Zpočátku byl organisován okázalý průvod s hudbou a položením věnce.

Poslední památkou tohoto charekteru je pomník postavený na hřbitově v roce 1935. V té době byl zřízen i hřbitov, postavena budova pro Obecní úřad a kempeličku. V dřívější době byla postavena škola. Hasičská zbrojnice postavená na začátku století slouží dodnes. Nevyužitý, málo úrodný nebo neúrodný obecní pozemek byl osázen ovocnými stromy - třešněmi, švestkami a hrušněmi, jejichž ovoce se prodávalo v dražbě. V roce 1922 byla v obci zavedena elektřina.

To je jen pár postřehů, které mohou zachytit vzpomínky na nedalekou činorodou minulost obce. Vzdálenější, možná také i novější doba by mohla být obsahem některých rodinných kronik či pamětí už nežijících občanů.

Je těžko pochopitelné nejen pro stávající generaci, že všechny tyto milníky doby a stavby byly postaveny nákladem obce chotělické, jak dokazují vytesané záznamy nebo i paměť lidí. To byla doba tak bohatá, že obec dostávala od státu dotace, nebo chudá a žila jen z daní svých občanů, které jim tímto způsobem zase vracela? Ze vzpomínek pamětníků lze vytušit, že jejich doba nebyla snad nikdy lehká, ale je prodchnuta obdivuhodnou, neúnavnou činorodostí s veřejnou prospěšností, občanskou sounáležitostí a snášenlivostí i společenskou a kulturní oddaností.

Hrála se ochotnická, velmi oblíbená a navštěvovaná divadla. Pořádaly se různé letní a zimní slavnosti.

Poválečná doba obohatila život technickými vymoženostmi, ale zdá se, že společenský a přátelský život na vesnici postupně rozmělněovala a později spíš svírala do okruhu kolem televizoru. Veřejně prospěšná činnost byla do značné míry závislá na organisování akcí a různých brigád, které byly nejen mírou uvědomění, ale vlastně i částečnou náhradou daní pro MNV. Tak vznikla stavba nové prodejny, požární nádrže a některé drobnější stavby např. část kanalisace, chodníky apd.

Značná část obyvatel obce odešla do pohraničí uvolněného dřívějšími obyvateli. Mnoho dalších lidí odcházelo za prací do měst, kde nacházeli nejen zaměstnání, ale i příležitost k trvalému bydlení.

Přesto však po válce byla rekonstruována elektrická síť,

obnoveno veřejné osvětlení, zaveden rozhlas - dnes už vše zestárlé, dosluhující, lépe řečeno přesluhující.

Charakter vesnice se změnil zřízením jednotného zemědělského družstva, které postupně přebíralo i podíl odpovědnosti za obecní činnost. Ale to už sahá do současnosti a není předmětem vzpomínek. V současné době má obec asi stopadesát dospělých obyvatel.

Potěšující je nyní snad reálná naděje na obnovu veřejně prospěšných služeb. Byl opraven hřbitov, očekává se zřízení vodovodu, veřejného telefonu, rekonstrukce rozhlasu, veřejného osvětlení a zavedení plynu. Ale to už je současná realita, na kterou budou možná vzpomínat příští generace.

Ve stručnosti vzpomínal a zaznamenal

Řeháček Miroslav

Chotělice

Poslední zbytek domků s doškovou střechou "V CHALOUPKÁCH".
V sousedství dnes stojí prodejna.

50 LET TIBY DVŮR KRÁLOVÉ N. L.

Dne 20.3.1996 se v sále Tiby Zálabí ve Dvoře Králové nad Labem uskutečnilo setkání pracovníků podniku Tiba u příležitosti 50.výročí. Zástupci našeho závodu se tohoto setkání zúčastnili a také byli pozváni důchodci, kteří v našem závodě dlouhou dobu pracovali.

Po zhodnocení současné situace v a.s.Tiba a připomenutí minulosti generálním ředitelem Ing.Janským CSc. následovala módní přehlídka výrobků a.s. Tiba a kulturní program.

Jiří Šimek, ved.provozu
závodu Tiba Smidary

První strojní textilní tiskárnu ve Dvoře Králové nad Labem založil roku 1874 Vilém Schlein a již v druhé polovině sedmdesátých let k ní přibýly další tři. V následujících letech se stal Dvůr Králové, město s rozvinutou textilní výrobou, významným střediskem textilního tisku.

Po druhé světové válce převzaly královédvorskou tiskařskou tradici závody nového **národního podniku Textilní tiskárny, úpravny a barevny, Dvůr Králové nad Labem**. Podnik byl zřízen před půl stoletím, na základě vyhlášky ministra průmyslu č. 1110 ze dne 7. 3. 1946, s platností k 1. lednu 1946, a kromě jedné malé přádelny vigoňové příze, čtyř tkalcoven a několika bělidel a bareven sdružoval všechny větší znárodněné tiskárny textilu v Čechách: tři strojní tiskárny firem Josef Sochor, Utag-Union a Akciová společnost pro průmysl textilní ve Dvoře Králové nad Labem, tiskárny firem Cosmanos v Josefově Dole u Mladé Boleslavi, Rolffs a spol. ve Frýdlantu v Čechách, Textilag v Praze - Holešovicích, Ladislav Bartoň v České Skalici, Neumann a Zimmermann v Hrádku nad Nisou a tiskárnu Spojených barvíren, a. s. Liberec v Broumově. V roce 1946 byly podniku přiděleny bělidlo a barevna, v roce 1947 dalších šest bělidel a bareven a v následujícím roce, se zpětnou platností k 1. lednu 1946, tiskárna firmy ROIIA v Hartě u Vrchlabí.

V roce 1948 byly královédvorské Tiskárny, úpravny a barevny rozšířeny o čtyři tkalcovny a bělidlo a další znárodněné tiskárny firem Kramer a Effenberger ve Dvoře Králové nad Labem, Otto Jarolímek ve Verdeku u Dvora Králové, A. a. F. Just v Červeném Kostelci, František Šrám v Zálesí u Úpice, Václav Šimon v Českém Dubu, Broumovská tiskárna na hedvábí a umělou kůži, Webšský a spol. v Javoru u Teplic nad Metují, Monopol v Mladé Boleslavi a Rudolf Krainhöfner v Aši. Podnik začal používat názvu **Tiba, textilní tiskárny, úpravny a barevny, národní podnik, Dvůr Králové nad Labem**.

Při reorganizaci textilního průmyslu v roce 1949 byl počet závodů národního podniku Tiba redukován a jeho výrobní program specializován na potiskování textilií. Úzká specializace podniku byla vyjádřena také v jeho novém názvu **Tiba, textilní tiskárny, národní podnik, Dvůr Králové nad Labem**. Podnik měl tehdy osm strojních a tři filmové tiskárny, bělidlo a pět menších tkalcoven.

Reorganizace textilního průmyslu v roce 1958 přinesla národnímu podniku Tiba nejen úpravu názvu, ale především změny v organizaci a výrobním zaměření. **Tiba, bavlnářské závody, národní podnik, Dvůr Králové nad Labem**, se stal třístupňovým textilním kombinátem se čtyřmi přádelnami, třinácti tkalcovnami, sedmi strojními a čtyřmi filmovými tiskárnami a třemi technickými středisky. Po zrušení jaroměřské Liny v roce 1967 získal podnik další dvě přádelny a tkalcovnu a v následujících letech vybudoval dvě pletárny a speciální závod na výrobu pletenotkanin.

Dne 28. prosince 1988 byl založen **státní podnik Tiba, Dvůr Králové nad Labem**. K 1. lednu 1989 měl 22 závodů ve třech krajích, s šesti přádelnami, deseti tkalcovnami, dvěma pletárnami, provozem na výrobu pletenotkanin, šesti strojními a sedmi filmovými tiskárnami a strojírenským provozem.

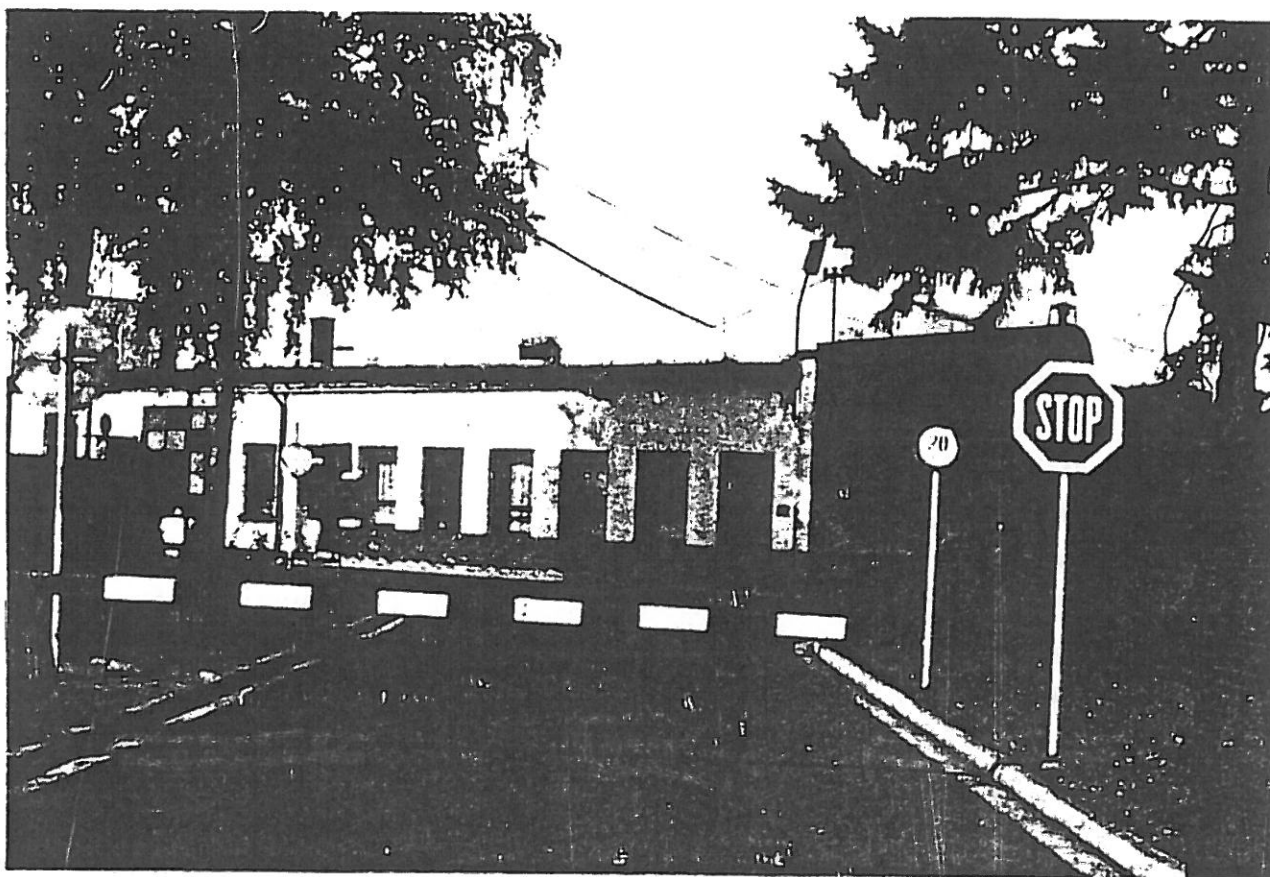
V letech 1990 - 1993 bylo ze státního podniku Tiba 12 závodů vyčleněno, a tak měla 27. srpna 1993 založená **akciová společnost Tiba, Dvůr Králové nad Labem**, na počátku loňského roku 8 závodů se čtyřmi přádelnami, stejným množstvím tkalcoven, se třemi tiskárnami a s jednou pletárnou a konfekcí, jeden závod - tkalcovnu, se mzdovou kooperační prací ve spolupráci se švýcarskou firmou Spinnerei und Weberei Dietfurt, AG a jeden závod pronajatý firmě ANVIL z USA.

Do další etapy vstoupila společnost 20. dubna 1995, kdy bylo na její valné hromadě zvoleno nové představenstvo a dozorčí rada a Tiba dostala nové majitele. V současné době má sedm závodů (Mostek, Beroun, Česká Skalice, Smidary, Dvůr Králové nad Labem - Zálabí a Vorlech a Josefův Důl u Mladé Boleslavi) se čtyřmi přádelnami, třemi tkalcovnami, stejným množstvím tiskáren a s jednou pletárnou a konfekcí, jeden závod - tkalcovnu (Pecka) se mzdovou kooperační prací ve spolupráci se zmíněnou švýcarskou firmou, jeden závod - tkalcovnu (Dvůr Králové nad Labem - Pod nádražím), kterou provozuje od 1. května 1996 Tibou a švýcarskou firmou Spinnerei und Weberei Dietfurt, AG vytvořená společnost Dietfurt, s. r. o., s majoritní účastí švýcarské strany, a jeden v současné době neprovozovaný závod (Miletín).

Tiba je v současné době jedním z největších podniků na potiskování a úpravu textilií v České republice, tradičním výrobcem potištěných bavlněných a viskózových tkanin a jejich směsí. Za 50 let své existence získala řadu vyznamenání a uznání, například Velkou cenu na Světové výstavě EXPO '58 v Bruselu. Tiba je od roku 1963 zřizovatelem a provozovatelem letos šedesátiletého Textilního muzea v České Skalici, jediného muzea v České republice specializovaného na historii textilní výroby.

PhDr. Vlastimil Havlík

ředitel Textilního muzea

ZÁVOD NA SOUTOKU DVOU ŘEK

Jedním ze závodů současné akciové společnosti TIBA se sídlem ve Dvoře Králové n. L. je i přádelna závodu 04, nacházející se ve větší obci - SMIDARY - která leží na soutoku dvou řek, Cidlina a Javorky, v okrese Hradec Králové.

Přádelna Smidary byla založena v roce 1920 jako součást firmy Bruna - Plavy v severních Čechách. Poté byl postupně závod Smidary začleněn do Pojižerských bavlnářských závodů n. p. Semily a v roce 1949 do Milety, aby nakonec v roce 1958 rozšířil počet závodů n. p. Tiba, kde je dodnes.

V průběhu celého dlouhého období procházel závod různými změnami. Nejen výměnou strojového zařízení, které umožňovalo i různorodou výrobu přízí, ale i vzhledem. Jak to dokládá např. hoření obrázků.

Poslední provedená modernizace strojového zařízení, zejména čistírny firmy Rieter, vzduchotechniky Luwa, mykacích strojů Falubaz a posukovacích strojů RSB 851 umožnila závodu

být vysoce flexibilním a to zejména ve výpředu přízí bavlněných, viskózních, ale i směsových v rozmezí Tex 20 - 72.

Zvyšovat výrobu a ponechávat podmínky pro pracující stále stejné by nebylo správné. Proto současně s modernizací strojového zařízení je věnována péče i oblasti péče o pracující. Postupně byla prováděna oprava sociálního zařízení, šaten, dovybudovány potřebné kanceláře pro pracovníky THP, jejich vybavení bylo přizpůsobeno dnešním potřebám dokoupením počítačů, opraveno vytápění v administrativní budově a sociálním zařízení.

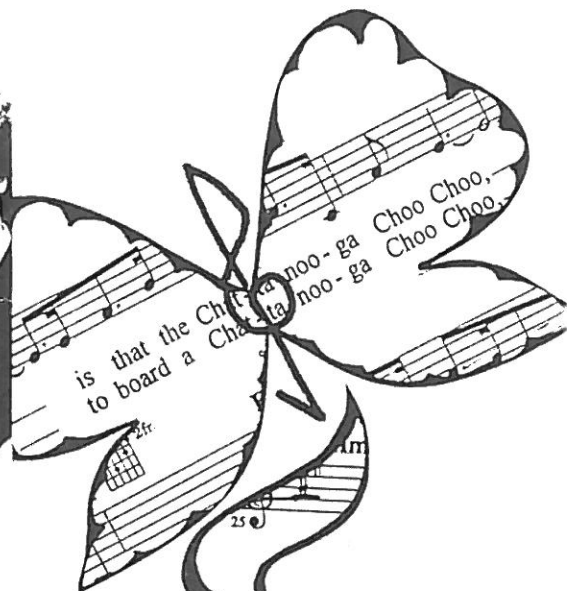
Na základě požadavku IBP i životního prostředí bylo nutno vybudovat v areálu závodu čističku odpadních vod a současně s touto akcí byla provedena oprava vczovek.

V nynější době je dokončena oprava kantýny, kde vznikla možnost lepšího zásobování širším sortimentem zboží a celkově lepší zajištění svačin pro naše pracující.

PhDr. František Vaníček

ZE SMIDAR A OKOLÍ

Všem, kdo mají rádi Smidary

Mým osudem byla hudba

...leave the Penn-syl - va - nia sta - tion 'bout a quar - ter to four,
When you hear the whis - tle blow - in' eight to the bar

Vzpomínka na JUDr. Emila Holmana

Věci se dějí. Dějí se jemně, tiše, podivně.
Všechno je na chvíli tak: když se pak za chvíli
podíváte, všechno je změněno a vypadá to tak:
je to nově sestaveno, krev je jiná, zem je jiná,
smysl života jiný. S tím se nedá nic dělat.
J e n u m ě n í j e p ř e s n ě : n a
v ě k y s p o l e h l i v ě.

William Saroyan

Mluvíme-li o kulturním životě Smidarska, o oblasti hudby, musíme se zastavit u vynikajícího hudebníka Dr. Emila Holmana, který dlouhá léta žil se svou rodinou v Chotělicích.

V dnešní kapitole si budeme vyprávět o jeho životě a jeho vztahu k hudbě. A řekneme si toho hodně, uvidíte, nebude to jenom letmý článek pro tuhle chvíli, ale chtěli bychom zaznamenat mnohé také pro generace, které přijdou po nás.

Myslím, že nejlepší bude, když začneme hezky po pořádku.

JUDr. Emil Holman se narodil 18. října 1924 v Metličanech u Nového Bydžova.

Teprve na počátku dvacátých let byly Metličany, které byly původně samostatnou osadou, spojeny s Novým Bydžovem, ale zůstaly nadále úředním místem: byl zde farní úřad s poměrně velikou územní oblastí, která zahrnovala obce Prasek, Zdechovice, Králíky, Řehoty, Opatov a Humburky.

V metličanském kostele, který je typickou dominantou celého okolí, začaly první doteky malého Emila Holmana s hudbou, tam se učil a hrál už od sedmi let na housle, později i na klarinet.

Jeho rodiče hospodařili na zemědělské usedlosti střední velikosti. Do Nového Bydžova chodil do obecné školy a na reálné gymnázium, kde maturoval v roce 1943. Když byly otevřeny po osvobození znovu naše vysoké školy, nastoupil v září 1945 na právnickou fakultu Karlovy univerzity v Praze, kde graduoval v červnu 1950.

Když vykonal vojenskou službu a vrátil se do civilního života, bylo tehdy velmi obtížné najít adekvátní zaměstnání. Sám o tom píše: "Po návratu z vojny v říjnu 1952 jsem jako právník nenašel uplatnění a byl jsem jeden rok zaměstnán jako pomocný dělník v Kovoplastu Chlumec nad Cidlinou, provozovna Smidary "U MRÁKOTŮ", kde jsem získal základní poznatky jako brusič a obráběč kovů."

V roce 1953 nastoupil jako právník do Polabských cihlen v Hradci Králové, kde pracoval do června 1961. Po reorganizaci a přemístění podnikového ředitelství do Hrochova Týnce, byl zaměstnán jako právník v n.p.Pozemní stavby Hradec Králové. Od 1.ledna 1977 pracoval rovněž ve svém oboru právníka v JZD Humburky.

Denní dojíždění do zaměstnání, hlavně do Hradce Králové znamenalo pro něho ztrátu mnoha hodin denně. Přitom o jeho práci jako právníka byl značný zájem, vždyť vedle hlavního zaměstnání pracoval např. pro Bytový podnik v Trutnově, pro Městský stavební podnik v Hradci Králové, pro Zemědělské stavební sdružení v Jičíně, pro Strojní a traktorovou stanici v Hradci Králové, pro Státní notářství v Hradci Králové, kde zajišťoval v oblasti Bydžovska převody nemovitostí.

A teď si představme, že se mimo to po celý život zabýval i hudbou!

A když pak po letech přišla penze, nemyslete si, ani zaměstnání ani muzice nedal vale !

A teď jsme u jádra naší kapitoly - u hudby.

Seznámili jsme se v hlavních obrysech se životem Dr.Emila Holmana, který nebyl nikterak lehký. Když jsme mluvili o jeho dětství na Metličanech, zmínili jsme se o jeho hudebních počátcích.

Píše o tom: "Jak jsem se dostal k hudbě? Myslím, že jsem se s určitými sklony k muzice již narodil. Ve čtyřech letech jsem se sám naučil na harmoniku - heligonku a zpaměti jsem hrál všechny písničky, které zpívaly moje dvě starší sestry. Základy hudební nauky jsem získával od svého prvního učitele, slepého varhaníka farního kostela na Metličanech, pana Aloise Komárka, který mě učil jak harmonii, tak zpěvu a hře na housle."

Protože malý žáček metličanského varhaníka prokazoval velký talent i píli, zdokonaloval se pak ve hře na housle u známého

novobydžovského hudebníka, pana Václava Trutnovského. Přitom se začal zajímat už i o další nástroje, klarinet, flétnu, hoboje i jiné, na které se zpočátku naučil hrát sám; a podle pozdějších názorů skutečných odborníků mělo jeho mladistvé muzicírování velmi dobrou úroveň.

Hudba byla pro Emila Holmana už tenkrát něco radostného, něco, na co se těšil.

Napsal o tom: "Něco vnitřního mě k hudbě táhlo, každou chvíli jsem cítil, že si musím na něco zahrát, pro mě to nebyla povinnost, spíš nějaký nějaký druh odpočinku, možná jako někdo si potřebuje něco přečíst, pobavit se s kamarády, víte asi, jak to myslím."

Na mou otázku, jestli zdědil své hudební nadání po někom z rodiny či blízkých příbuzných, odpověděl obsáhlejší zajímavým vyprávěním z rodinné historie, které místy prokládal láskyplným nostalgickým úsměvem i smutkem: "Muzikální buňky jsem snad nezískal od svých rodičů, protože můj otec hrál pouze na housle, a to ještě tak, že jeho matka, moje babička, vždy říkala, že otec cvičil na housle jen tehdy, když dostal výprask. Babička však tvrdila, že hudební nadání jsem zdědil po jejím bratrovi, strýčku Františkovi, o kterém mluvila s láskou a hrdostí, protože "Onkel Franz", jak jsme mu říkali, byl v jejich rodě významnou a slavnou osobností, třebaže byl i příčinou jejich rodinné tragédie. Onkel Franz měl velký hudební talent a na své umělecké dráze se dostal jako dirigent až do vídeňské opery. To by byla hudební kariéra velmi závratná, což o to, ale konec byl tragický. Onkel Franz, podle babiččina vyprávění, žil bohémským životem ve vysoké vídeňské společnosti, utrácel více peněz, než vydělával, hrál hazardní hry, měl milostné pletky a zabřehl do dluhů a finančních závazků, které nebyl schopen splnit. Svou zoufalou situaci řešil sebevraždou. Je prý pohřben někde na hřbitově ve Vídeňském Novém Městě jako žebrák a sebevrah. K vyrovnání dluhů strýce Františka byl rodičům mé babičky zabaven jejich statek v jižních Čechách, a to způsobilo jejich smrt. Babička pak byla nucena vydat se sama do světa jako sirotek bez přátel a bez finančních prostředků. Přesto však bratra Františka celý život zbožňovala.

Když se u mě začaly projevovat sklony k hudbě - někdy jsem ještě jako malý kluk stával před rádiem a mával rukama, jako

bych dirigoval, babička byla nadšením celá bez sebe a vykřikovala - t o j e O n k e l F r a n z. Moje maminka však z toho byla smutná, protože z vyprávění babičky věděla, jaký to mělo se strýcem Františkem nešťastný konec. O tom, že bych měl někdy v životě dělat muziku, nechtěla ani slyšet."

A v poutavém vyprávění o hudebních vlivech vlastního rodu pokračoval: _

"O tom, jestli budu v životě dělat hudbu, si osobovali právo rozhodovat moji dva příbuzní. Jeden byl notářem a tvrdě prohlašoval, že bych se "šumařinou" neuživil, že musím dostat pořádné řemeslo - tj.vystudovat práva. Šumařit může přitom, pokud ho to bude bavit. Druhým příbuzným byl pan Josef Fišera z Nového Bydžova, hudebník, dirigent, znalec hudební teorie a harmonie, člověk zásadový, který dokázal stát pevně za svými oprávněnými požadavky. Známé jsou jeho diskuse s režiséry bydžovského divadelního spolku "JIRÁSEK", jejichž výsledkem byly divadelní hry a operety vysoké umělecké úrovně."

I když se kapelníku Fišerovi nepodařilo prosadit u rodičů Emila Holmana, aby šel jejich syn studovat hudbu a dělat ji profesionálně, přesto se dalšímu hudebnímu vzdělávání svého synovce věnoval s příkladnou péčí.

V letech 1941-1945 hrával Josef Fišera v Praze v symfonickém orchestru FOK a ve Filmovém orchestru. Měl mezi profesionálními hudebníky a hudebními znalci mnoho známých. Někteří z nich jezdili k Fišerovým do Nového Bydžova, mezi nimi byl i učitel Pražské konzervatoře a Akademie múzických umění prof.Řídký, u něhož získával Emil Holman důkladnější znalosti z hudební teorie a dirigování. Josef Fišera mu také zajistil i odborný růst na klarinet u velkého českého pedagoga prof.Charváta, který byl znám velkými nároky, jež kladl na své studenty.

Emil Holman na to vzpomíná:

"Řeknu vám, že jsem si tam připadal jako Alenka v říši divů. Vyučovací hodina trvala asi třicet minut, a kdybych nebyl vzorně připraven, příště už jsem nemusel chodit. Dostat se k takovému pedagogovi, to byl pomalu zázrak."

Odborné základy mladý muzikant tedy měl, ale dále jak ve hře na příslušný nástroj, tak ve znalostech hudební nauky musel už pokračovat sám. Uvědomoval si přitom, že k cíli vede jenom jedna

cesta - spojení talentu s usilovnou soustavnou prací.

"Tehdy jsem poznal pravdivost staré osvědčené moudrosti, že každý úspěch v životě je 90% dřiny a 10% nadání. I talentovaný jedinec ve svém oboru nic nedokáže, pokud spoléhá jen na svoje nadání."

A my pro úplnost, ale i s notnou dávkou obdivu, musíme dodat, že základy hudebního vzdělání Dr.Holmana vytvářeli odborníci non plus ultra:

Jaroslav Řídký byl český hudební skladatel, autor řady symfonií, koncertů, kantát a jiných děl. Mnoho let působil na Akademii múzických umění v Praze.

Josef Charvát byl vynikajícím českým komponistou, dirigentem a hudebním pedagogem. Působil v Československém rozhlasu.

Pokusme se vyjmenovat hudební soubory, v kterých Dr.Holman hrával a byl jejich členem. Byla by to ovšem dlouhá řada za padesát let jeho činnosti, uvedeme alespoň ty nejhlavnější.

Orchestr Josefa Fišery, taneční orchestr "AGROSTROJANKA", velký dechový orchestr v Lešanech /v době základní vojenské služby/, taneční orchestr "REVUE CLUB", dechový orchestr "AGROSTROJANKA", taneční orchestr Josefa Bradny ze Skřivan, velký dechový orchestr "PODKOVĚNKA" při JZD Humburky a taneční orchestr "ČERVENÁ SEDMA", rovněž při JZD Humburky.

Ve většině těchto orchestrů působil Dr.Holman jako hráč. I když měl možnosti v některém souboru být vedoucím, kapelníkem nebo jeho zástupcem, stále tyto posty odmítal, protože se mu nechtělo spojovat uměleckou činnost s administrativními a finančními záležitostmi, které s těmito funkcemi souvisely. Zúčastňoval se však dramaturgicko-metodických porad, protože tam se rozhodovalo o tom, co se bude hrát a jakým způsobem.

Ve dvou případech se z vedoucí funkce kapelníka vymanit nedokázal. Bylo to u vojenské dechové kapely v roce 1951 a po letech u velkého dechového orchestru "PODKOVĚNKA" v Humburkách.

Do našeho přehledu jsme nezahrnuli studenský orchestr na reálném gymnáziu v Novém Bydžově, dále pak suplování v několika souborech, kde Emil Holman vypomáhal za stálé členy, kteří onemocněli apod.

Na počátku osmdesátých let byl také sbormistrem smíšeného pěveckého sboru při JZD Mír Humburky, který vystupoval s repertoárem dvojhlasých a trojhlasých národních a lidových

písní z Čech, Moravy a Slovenska.

Na chvílku se zastavíme u jeho krátkodobého účinkování v pražském orchestru FOK, který řídil Dr.Václav Smetáček, kam se Emil Holman dostal na přímluvu Josefa Fišery, aby poznal atmosféru velkého hudebního tělesa. I když to bylo jen na krátkou dobu, kdy mladý student působil v tomto věhlasném orchestru, nemůžeme přejít tuto skutečnost bez dalšího vysvětlení a významového zdůraznění.

"H r a j e s y m f o n i c k ý o r c h e s t r h l a v -
n í h o m ě s t a P r a h y F O K p o d t a k t o v -
k o u D r . V á c l a v a S m e t á č k a . "

Kolikrát jsme to slýchávali z vysílání Československého rozhlasu. Toto hudební těleso vysokých uměleckých kvalit bylo založeno v roce 1934 a bylo nazváno FOK /film, opera, koncert/. Jeho složkami byly např. Kvarteto města Prahy, Foerstrovo trio, Sukův komorní koncert, Pražský mužský sbor aj. Vystupovali tam vynikající sólisté a dirigenti, především významný český skladatel, hoboista a pedagog Dr.Václav Smetáček, který byl v letech 1942-1971 v orchestru FOK jeho šéfdirigentem.

Tento vložený exkurs o FOK nebyl nadbytečným odbočením od našeho tématu, ale mimořádný význam tohoto orchestru jsme si museli zdůraznit, abychom si uvědomili, že v jeho řadách, kde mohli vystupovat jen velmi dobří muzikanti, si v mládí krátce zahrál i Dr.Emil Holman.

Vracíme se v našem vypravování tam, kde nás to nejvíce zajímá, do našeho kraje, který byl hlavním celoživotním působením Dr.Emila Holmana. Oženil se zde, usadil se v Chotělicích a založil rodinu, navázal řadu přátelství v místě bydliště a v zaměstnání.

Na chvíle, které strávil v prostředí muzikantů, a na přátele, které tam měl, jsem se ho kdysi ptal.

"Byly to chvíle dobré i méně zdařilé, ale vždy na ně rád vzpomínám. Mám z těchto časů mnoho přátel a známých. Dlouhá léta jsem hrával s Mirkem Macákem z Červeněvsi, s Ládou Tichým ze Smidar, s Dr.Mirkem Kavanem z Křičova, s bratry Bohumilem a Milošem Bydžovskými z Vysokého Veselí, kteří jako profesionálové působí v Praze, s Jiřím Zahradníčkem z Národního divadla apod. Nerad bych na někoho zapomněl, ale kdybych měl uvést všechny

kamarády a známé v souvislosti s hudbou, bylo by jich mnoho, velmi mnoho."

Vyvrcholením hudební činnosti Dr.Emila Holmana byla jeho práce v orchestru "PODKOVĚNKA". Význam této velké dechové kapely přesáhl náš region. Výrazné úspěchy získávala PODKOVĚNKA nejen v našem kraji a celé naší republice, ale i v zahraničí.

O svém působení v tomto souboru mi Dr.Holman napsal:

"Na tuto otázku musím odpovědět poněkud ze šířky.

Od 1.ledna 1977 jsem byl zaměstnán jako právník v JZD "MÍR" Humburky. Přešel jsem tam z Pozemních staveb z Hradce Králové, protože se zhoršily podmínky pro denní dojíždění do Hradce Králové, neboť byla zrušena trať ČSD ze Smidar do Vysokého Veselí. Také jsem se domníval, že je už čas, abych omezil provozování hudby.

Avšak všechno bylo jinak. V červnu 1977 jsem byl pověřen vedením velkého dechového orchestru "PODKOVĚNKA", jehož zřizovatelem bylo JZD Humburky. Tento orchestr měl třicet členů a čtyři zpěváky, shromažďoval schopné hudebníky z oblasti Bydžovska, Chlumecka a Hradecka, kteří měli zájem nejen o lidovou dechovou hudbu, ale též o hudbu orchestrální, tzv.vyšší populár, koncertní přede hry, sólové skladby, směsi z oper, operet, národních písní apod. Byla to práce náročná, která vyžadovala hodně času a osobního volna. Proto jsme si úkoly rozdělili s druhým kapelníkem, Jaroslavem Hartmanem, který zajišťoval především administrativní a finanční záležitosti, já jsem vykonával funkci dirigenta a uměleckého vedoucího. Tento orchestr byl kvalifikační komisí zařazen do III. kategorie, tj. téměř na profesionální úrovni. Stal se hudebním reprezentantem nejen našeho okresu a kraje, ale PODKOVĚNKA hrála na mnoha místech naší republiky, v Hradci Králové, v Lázních Bělohradě, v Lázních Poděbrady, v Ostravě, Havířově, Uherském Hradišti, v Banské Bystrici, na soutěžích a festivalech, na Vackově Vysokém Veselí, Chlumeckém festivalu dechových hudeb, Kmochově Kolínu a na mnoha jiných místech, zajížděla i do zahraničí, koncertovala a hrála k tanci na několika různých zájezdech v Polsku a Německu."

Poslechněme si muzikologa, prof.Jana Píšu, který v roce 1987 velmi výstižně hodnotil dechový orchestr PODKOVĚNKA, jeho protagonisty, zvláště Dr.Emila Holmana:

"Zamyslel jsem se nad každým členem orchestru. Všichni mají své povolání a v něm určité problémy. Než soubor může vystoupit, za tím se skrývá mnoho úmorné práce, trpělivosti, zkoušek, těžkostí s dojížděním... O uměleckém vedoucím a dirigentovi Dr.Emilu Holmanovi jsem už slyšel, když jsem nastoupil v roce 1945 do gymnasia v Novém Bydžově, kde jsem učil hudební výchovu. Už tenkrát o něm šla pověst výborného muzikanta. V roce 1945 odešel na právnickou fakultu University Karlovy v Praze. Hudba mu mnoho pomohla i při studiích, prošel různými studentskými i profesionálními orchestry a tam, kam nastoupil, byl vždy posilou orchestru. V PODKOVĚNCE je uměleckým vedoucím a dirigentem. A tak pod jeho vedením zaznívá naše hudba lidová, ale také klasická díla. Orchester pod jeho taktovkou dosahuje výborných výsledků. Jsou to vesměs amatéři, přesto však se mohou svým výkonem řadit k profesionálům. Všude, kde hrají, mají velký úspěch, a to nejen u nás, ale i v zahraničí, kam často zajíždějí."

Muzikanti PODKOVĚNKY přispívali tak nemalou měrou k renesanci české dechové hudby.

Dr.Holman o tom řekl:

"Domnívám se, že česká dechovka se opět po dlouhé době vrací na přední místo našeho hudebního dění. A to je dobře, neboť jestli nám v cizině něco závidí, pak je to především naše hudba, vážná, ale i dechovka, kterou nikdo nedovede tak zahrát jako Češi a Slováci."

Mluvili jsme hlavně o dechové hudbě, ale Dr.Holman miloval a hrál ještě jiný žánr populární hudby.

"Mám také rád taneční hudbu, kterou jsem provozoval více než čtyřicet let, především jako hráč na saxofon, klarinet a sopránku."

Na moji další otázku, týkající se jeho hudebních vzorů, odpověděl:

"Svůj vzor jsem měl především v Karlu Kraugartnerovi a později ve Felixu Slováčkovi, i když mám rád svůj vlastní hudební projev a přílišné napodobování se mi příčí."

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Moje generace si nese v srdci nezapomenutelný obraz Dr. Emila Holmana jako strhujícího saxofonisty a klarinetisty v tanečních orchestrech z doby poválečné swingové vlny, ke které se ještě hodláme vrátit v krátké lyricky nostalgické vzpomínce v jiné "hudební" kapitole naší knížečky o Smidarech a okolí.

Celý život Dr. Holmana byl spojen s hudbou. Už jsme se zmínili o tom, že dělat hudbu nemůže jen talentovaný muzikant, ale že to je ohromná dřina a sebeobětování.

V době, když už to hlavní v našich životech proběhlo, položil jsem v dopise Dr. Holmanovi imaginární otázku:

"Jste znovu malým klučíkem, který se prohání po metličanských lukách. Hej, chlapče, vyměnil bys toho papírového draka a tu míčudu za kouzlo tónů?"

A on mi tehdy napsal:

"Hudba je mým koníčkem a provází mě celým mým dosavadním životem. Kdybych se znovu narodil a měl možnost se sám rozhodnout, zvolil bych si za svoje životní povolání a poslání zase hudbu. Její realizace chce však celého člověka. Vyžaduje mnoho času na úkor jiného osobního volna, které by měl člověk věnovat své rodině. Výkonný muzikant však, aniž chce, připravuje svoje nejbližší o společné chvíle, protože musí být často mimo domov. Láska muzikantská je láska sobecká, pohltí tě celého. Pokud jsem mohl provozovat hudbu, musím za to poděkovat především své manželce Janě, protože mi vytvářela pro moji hudební činnost podmínky: starost o děti, domácnost, dům a zahradu nesla většinou na svých bedrech.

"Chtěl bych ještě říci, že jsem nikdy neli-
toval, že mým osudem byla hudba."

A pak ještě připojil tyhle krásné věty:

"H U D B A n i k d y
č l o v ě k a n e z r a d í a m á s v ů j v ý r a z ,
s v o u n e m ě n n o u t v á ř , b e z o h l e d u n a
m o m e n t á l n í p o d m í n k y . T í m s e p o d -
s t a t n ě l i š í o d l i d í , k t e ř í d o k á Ź í
m ě n i t b e z u z a r d ě n í s v o j e n á z o r y
a s t a n o v i s k a t a k , j a k j i m t o v y -
h o v u j e . V n ě k t e r ý c h t ě Ź k ý c h Ź i v o t -

n í c h c h v í l í c h , j a k é p r o ž í j e s n a d
k a ž d ý č l o v ě k , m i v ž d y c k y p o m o h l a
h u d b a . J í d ě k u j í z a t o , ž e j s e m n i -
k d y n e m u s e l l á m a t s v ů j c h a r a k t e r
a ž e j s e m z ů s t a l t í m , č í m j s e m ."

JUDr. Emil Holman byl přes svůj nesporně mimořádný hudební talent, výborné znalosti a schopnosti ve svém oboru, vysokoškolské vzdělání člověk přátelský a skromný, nestál o slávu, bránil se, když se v regionálním i celostátním tisku začala objevovat řada článků o něm, divil se tomu, když jsem ho požádal, jestli mohu zpracovat materiály o jeho životě a hudebním působení a zapsat je do svých K n i h p r a m e n ů , jak nazývám své záznamy o Smidarech a okolí.

Napsal mi:

"Oprávněně se domnívám, že žiji prostý život člověka, že jsem se o nic vynikajícího nezasloužil, ani jsem nijak nevynikl, takže nemám ani právo, abych byl zapsán do smidarských análů."

Tehdy jsem mu odpověděl za tisíce jeho posluchačů:

" Nemyslím, že máte pravdu, pane doktore. Jste zbytečně skromný. Copak jste neudělal dost pro českou hudbu a její posluchače? Vždyť muzika šla s Vámi celý život - a bylo toho snad málo, co jste jí musel obětovat?

Je přece spousta lidí, kteří obdivují Vaše muzikální nadání a váží si Vašeho umění."

V sobotu 19.prosince 1992 zemřel

JUDr. E M I L H O L M A N .

Odešel uprostřed tónů, které miloval.

O s o b n í d o v ě t e k a u t o r ů v

V dopise Dr.Emilu Holmanovi, v kterém jsem zdůvodňoval, proč shromažďuji materiál o Smidarech a okolí, jsem napsal /24.ledna 1988/:

"...ale myslím si, že by to byla nesmírná škoda, kdyby to všechno mělo zmizet... někdo tady ty hodnoty musí zadržet, shromáždit... a řekl bych, že právě ten první krok je nejdůležitější a nejzásadnější - jinak by to bylo všechno totam... a pak teprve přijde další práce...

Zatím jsem v té "invenčně kompilační a archivizující" etapě, sestavuji K n i h y p r a m e n ů ...pak bych chtěl realizovat nějaké přednášky ... či publikovat, co já vím, jestli zatím neodejdu do věčných lovišť...

Ale i tak, ten materiál tady bude - a může ho zpracovat někdo jiný, to už je jedno, ale bude mít aspoň z čeho vyjít...

A nebo možná po mnoha letech si v tom bude nějaká hloubavá duše číst... a bude hledat stopy svých předků..."

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

P.S.

Tímto rozjímáním nad korespondencí s Tebou, nad recenzemi novinových kulturních rubrik o Tobě a nad vzpomínkami na rozhovory s Tebou a na Tvou hudbu, snažil jsem se alespoň trochu složit hold Tvé památce, Emile, a vyjádřit poděkování nejen své, ale celé naší generace za Tvé umění, za Tvou hudbu, která pomáhala dotvářet atmosféru našeho mládí.

František Vaníček

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Prameny:

Korespondence PhDr.Frant.Vaníčka s JUDr.Emilem Holmanem.
Osobní rozhovory s ním, přímé seznámení s jeho interpretačním uměním.

Novobydžovský zpravodaj /9.11.1987/.

Zemědělské noviny /16.8.1988/.

IES, Českoslov. akademie věd, Praha /1980-82/.

Kronika Agrostrojanky

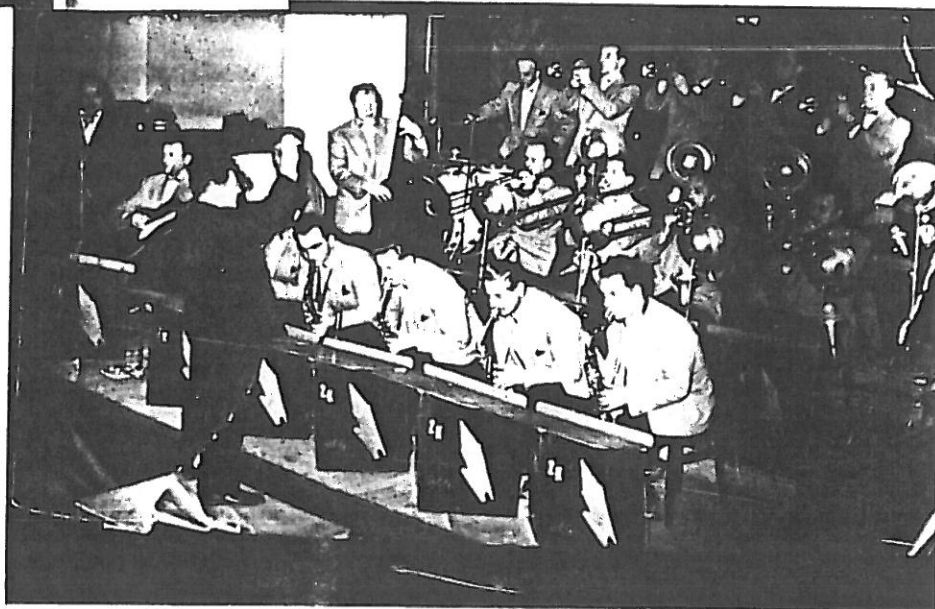
Foto: Z archivu paní Jany Holmanové a Frant.Vaníčka.

Grafická úprava: Mgr.Radka Vaníčková-Krahulcová.

V TANEČNÍM SOUBORU AGROSTROJ JIČÍN
/ s Mirkem Macákem/

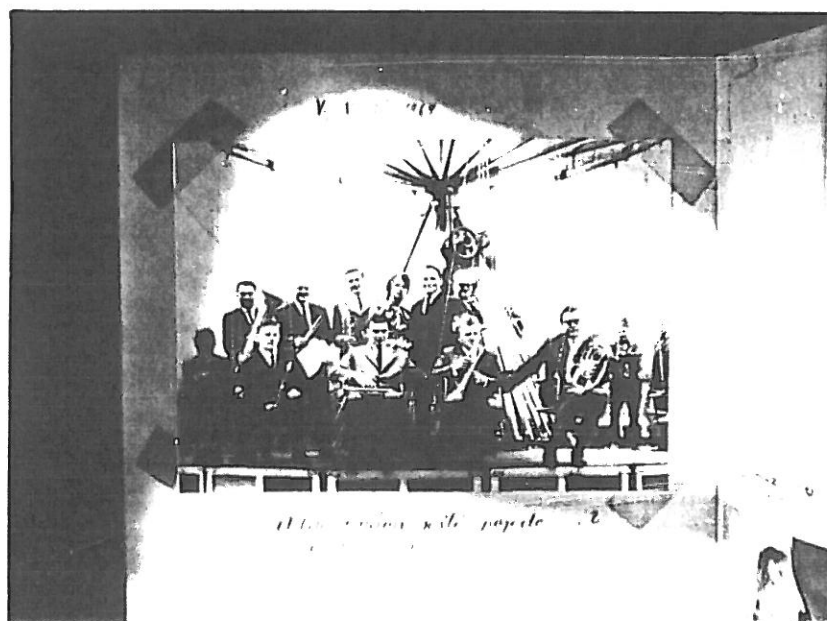
viz také snímek saxofonistů na úvodní
stránce/, 2.pol.50.let

S JIČÍNSKOU DECHOVKOU
AGROSTROJANKOU
ve Vysokém Veselí /1969/

PRODávACÍ MÍSTNOSTI
O Karel Koubek a jeho přátelé
vysoké a veselé, vlny a smíchu
všechny lidi. Všechny
dávají lidem Agrostroji
komponice, upravují se podzemní
kvalita a přívětivost. Agrostroji
aktivně mění, málo v období
vlny. O Karel Koubek, a sám
i s jeho přáteli a sousedy pod
vlny Agrostroji vlny aktivně
vlny. Karel Koubek a jeho
přátelé a sousedy vlny.

KAREL KOUBEK
komponista a dirigent
AGROSTROJANKY

V KUKLENÁCH
1973

ZLATÁ PODKOVA
V HUMBURKÁCH
1982

MÁJE VE SMIDARECH
/viz také snímek na
úvodní straně/

~~Historické~~ okénko

16

Jaroslava Brixová

Stav tělovýchovy a sportu v obci Smidary

před rokem 1945 a po roce 1945

/ Podstatné části ze soutěžní kronikářské práce roku 1989/

Petr Kříčka: Bláznovství je chtít rukou nemistrnou
měřit běhy měsíčné,
jako k tanci nohy necvičné pokoušeti
pro pochvalu skromnou.

Tomuto bláznovství jsem zřejmě propadla při podpisu přihlášky do soutěže v roce 1989.

Nezbývá tedy nic jiného než se pokusit o nemožné.

A protože všechno začíná od Adama, musím se krátce zmínit o historii tělovýchovy v obci.

Počátky Sokola u nás sahají až do r.1894. Avšak první písemné záznamy jsou uchovány od 19.března 1919, kdy byla svolána členská schůze Sokola ve Smidarech. Tehdy organizace měla již 106 členů a na svá bedra vzala úkol pečovat o duševní a mravní výchovu sokolského dorostu a všeho členstva a plnit skvěle tělesnou výchovu. V té době předsedou Sokola byl zvolen Alois Sláma.

Je to období nadšení, i když podmínky pro plnění tělesné výchovy nebyly tak snadné. Bylo nutné zajistit prostor pro cvičení a zakoupit náradí. Pokud bylo pěkné počasí, cvičení probíhala venku /dnešní nádvoří sokolovny/, za nepříznivého počasí v přízemní hale tzv."špejcharu", který zapůjčilo bývalé panství /objekt dnešní sokolovny/.

Přibližně ve stejnou dobu, tj.kolem roku 1920, byla u nás silná Dělnická tělovýchovná jednota - DTJ, která velikou péči věnovala dělnickému potěru - žactvu, a přitom dospělí pilně nacvičovali na spartakiádu, která se měla konat v roce 1921 Na Maninách. Cvičení probíhala v prostoru tzv. "Porážky" /směrem ke Smidarské Lhotě/, v případě nepříznivého počasí v pohostinství u Bradnů. Byl také

využíván prostor, kde stojí domy bývalého učitele Páda, ředitele Oldřicha Doležala a také zde býval atelier Arne Dycka - dnes dům manželů Vondráčkových.

Zde také měl být postaven dělnický dům s tělocvičnou. Jeho plán byl vypracován a dokonce byly vydány pohlednice, kterými DTJ žádala o finanční příspěvky na stavbu.

Výstavba dělnického domu započala přibližně v roce 1930 a trvala do roku 1935. /Pamětníci v datech tohoto období se rozcházejí/. Za pět let vyrostla hrubá stavba, avšak pro zadluženost musela být prodána. Pozemek i dům odkoupil stavitel Byška z Nového Bydžova, který všechno rozprodal místním stavebníkům.

Tímto DTJ utrpěla a splynula se Sokolem. /Přesné datum není známo/.

Za první republiky se v letním období každoročně konaly okrskové slavnosti Župy Denisovy. Byly to slavnosti podporované veškerým občanstvem. Tehdy vznikla potřeba vystavět objekt, který by sloužil místní tělovýchově i kultuře. Tak vznikl návrh na výstavbu sokolovny.

Plán budovy i rozpočet byl vypracován smidarským stavitelem Františkem Zejdlem. Předpokládané náklady na stavbu činily 464.000,56 Kč. Protože Sokol neměl dostatečné finanční prostředky, spoléhal na dary.

22.11.1936 se konala slavnost položení základního kamene. Vydařila se. Počasí bylo příznivé.

Na stavbu sokolovny přispěli občané, soukromníci a organizace: Václav Drbálek 500,-Kč, Jiří a Václav Matysovi 2.000,-Kč.

Při poklepu kamene obce: Smidarská Lhota 1.000,-Kč a Loučná Hora 200,-Kč. Další finanční příspěvky jsou od Řemeslnické Besedy 200,-Kč, Osvětového sboru 100,-Kč, Okresní záložny hospodářské 1.000,-Kč, Mlékárenského družstva 200,-Kč. Na sběrací akci získáno 5.510,-Kč. Jako odškodné za méně kvalitní cihly, které byly dodány na stavbu majitelem cihelny V.Prachatickým, tento poskytl 1.000,-Kč. Ředitel pojišťovny Slávie daroval 500,-Kč, firma Granit dala slevu na krytinu střechy. Sdružení majitelů cihelen věnovala zdarma 3.000 kusů cihel v hodnotě 750,-Kč.

Do základního kamenu mimo hesel o bratrství, lásce, pravdě byly vloženy drobné mince, které darovali:

Václav Lorenc - 5 haléřů, Vlasta Matoušková - 10 haléřů, A.Doubrauský - 30 haléřů, J.Šveřepa - 25 haléřů, František Vaníček jednu korunu, Dr.Kubišta pět korun, Oldřich Doležal a p.Tauchman po deseti korunách, Arne Dyck, V.Matys a p.Tomáš po dvaceti korunách, pánové Nyppl, Čížek, Rosůlek, Bouček, Bradna po jedné koruně a p.Brou-

ček, Drbálek, Fousek a Prokůpek po pěti korunách.

25. listopadu 1937 byla provedena kolaudace celého objektu a schválena místnost pro výčepnickou koncesi.

V prosinci r. 1937 byla sokolovna otevřena pro veřejnost.

Proč toto všechno uvádím? Abych ukázala, jak těžké bylo postavit a zaplatit tuto budovu. Proto je neuvěřitelné, že současná generace znevážila přičinění předků a nechala tuto budovu i vnitřní zařízení zchátrat.

První poškození je zaznamenáno v době okupace. Po osvobození v roce 1945 se nepodařilo dát všechno do naprostého pořádku. Chyběly finance. Po založení JZD tělocvična začala sloužit pro skládku obilí. I když to byl stav přechodný, budovu poznamenal. Již v roce 1962 byl vypracován rozpočet na opravu střechy a podlahy v tělocvičně. Avšak zájem se tehdy soustřeďoval na rozšíření tělocvičny, aby se zde mohl hrát nohejbal a košíková. To vedlo ke zdoluhavým jednáním s příslušnými orgány, nakonec i k určité liknavosti a vyčkávání. Toto oddalování oprav vedlo k uzavření tělocvičny. Sokolovna začala sloužit jen ke kulturním účelům, k promítání kina, byla pronajímána pořadatelům plesů a různých zábav a také MKS pro divadelní hry a další kulturní a politické akce.

Dezolátní stav sokolovny v r. 1987 přispěl k jejímu uzavření pro plesy a ostatní kulturní akce. V provozu zůstal pouze kinosál.

V srpnu 1988 se v průčelí bývalé tělocvičny zbortila střecha, a tím zkáza této části budovy je dokonána. Otvorem, kterým byla vidět obloha, do tělocvičny přšelo, sněžilo a příroda tak ničila bradla, zbytek švédské bedny a další. Vítr, který se zde proháněl, pohupoval zavěšenými kruhy.

Vzpomínám, jak na místo přírodních živlů jsme se zde proháněli my a bylo nám tu moc dobře. Nediňte se, že lítost sevře hrdlo nad touto zkázou.

Stav naší sokolovny se stal předmětem veřejného tisku. Články vyšly v Novém Hradecku v čísle 31 a 42 z r. 1988.

Místní občané samozřejmě nechválí a jsou rozhořčení. Sokolovna však nepropadne úplné zkáze. MNV souhlasí s převzetím celého zařízení a chce jej přebudovat na kulturní dům v akci "Z". Komise výstavby POV ČSTV doporučuje realizovat tento převod. MNV dal vypracovat plán na přestavbu. Projekt bude hotov v listopadu t.r. MNV bude moci zahájit adaptační práce, které opět zpřístupní sokolovnu veřejnosti.

Zkáza tělocvičny neznamená konec tělovýchovy v obci.

Abych ukázala stav tělovýchovy v současnosti, musím se vrátit do období před druhou světovou válkou.

Rok 1939 přináší omezení sokolské činnosti. Přesto se cvičí. Cvičí muži, ženy, dorost a žáci. Rok 1941 úplně uzavírá činnost Sokola. Během okupace sokolovna je využívána německými vojáky a národními hosty. Tím její zařízení silně zchátralo.

Obrat přináší rok 1945 - osvobození. Opět v sokolovně je ubytované vojsko - vojsko vítané všemi občany. Rudá armáda, která opouští Smidary v červnu r.1945. Po jejím odchodu je tělocvična renovována a začíná sloužit svému účelu. Začaly cvičit složky žactva a dorostu.

Dá se říci, že po revolučních květnových dnech v r.1945 jednota znovu zahajuje činnost. Práce v novém ovzduší je radostná, ale velmi těžká. Kamkoliv jsme pohlédli zůstávají na očích ukázky zkázy. Překážky technického rázu byly odstraněny, avšak vyžádaly si 35.000,- Kčs.

Již v prvním roce sokolská jednota uspořádala Silvestrovský večer, zúčastnila se při oslavách VŘSR a zapůjčila sál na dětský maškarní ples. Malí tanečníci předvedli národní tanečky velmi pěkně a od početného obecenstva sklidili zasloužené uznání.

Byl také zvolen první pookupační výbor v tomto složení: Karel Janda, starosta, František Vaníček, místostarosta, Antonín Doubravský, náčelník, Jiřina Machková, náčelnice, Jan Pech, vzdělávatel, Karel Janda zůstal i zdravotníkem.

Správní výbor: Cyril Blažek, Josef Filounek, Alois Flašnar, Jiří Matys, František Špalek, Václav Lorenc, Oldřich Doležal, Jindřich Čížek, František Machek, Josef Pulec, Ota Erban, Eva Stránská a Jiří Příhonský.

Výbor ve své schůzi 24.8.1945 se vyslovil pro sjednocení všech složek tělesné výchovy a to proto, že je to požadavek národa.

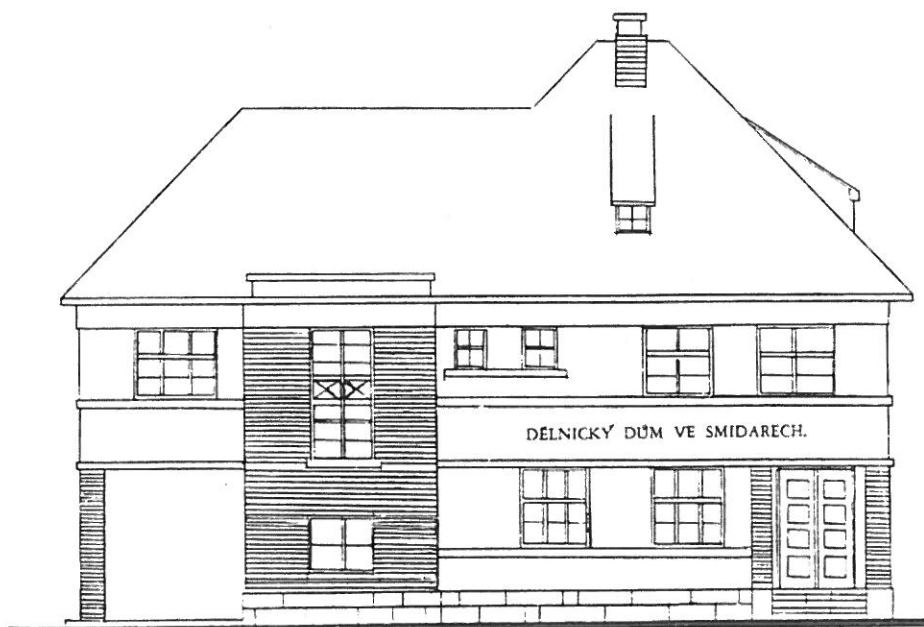
V roce 1946 se dalo hodně věcí do pořádku, i když poměry a lidé nebyli ustáleni. Hodně občanů odcházelo do pohraničí a na jiná pracoviště. Tím jednota byla hodně postižena. Avšak mezery se začaly postupně zaplňovat a život v obci i v jednotě normalizovat.

1.5.1946 sokolovnu opouští dobrý sokolník pan Kryšpín. Na jeho místo nastupuje nový, dnes můžeme říci, že velmi poctivý a spolehlivý, navíc člověk s kladným poměrem k dětem, mládeži i tělovýchově, pan Josef Šefara.

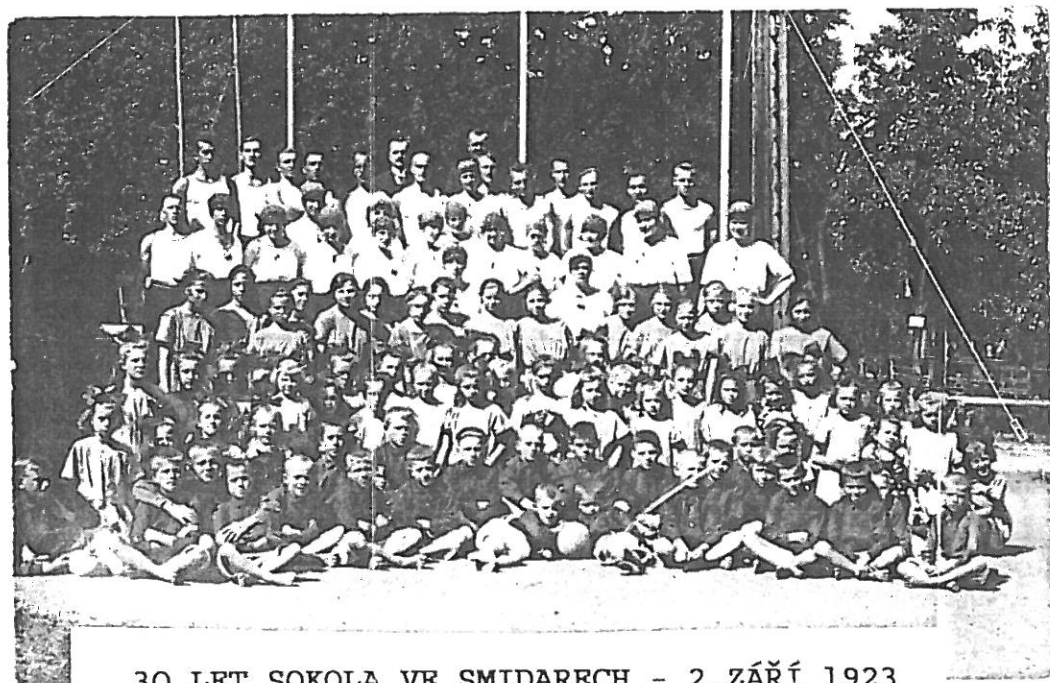
Za jeho sokolnictví sokolovna stoprocentně sloužila tělovýchovným účelům, stolnímu tenisu, prostranství sokolovny fotbalu, nohejbalu i bruslení. Mládež se zde věnovala sportovním zálibám a nezůstávala bez dozoru. Sokolník vždycky dohlédl a všichni byli tak ukáznění, že škody nedělali, naopak, když bylo zapotřebí pomáhali. Tento stav trval do roku 1967, kdy pan Šefara opustil sokolovnu. Na jeho místo nastoupil sokolník nový. Ten k tělovýchově neměl vztah, a proto měl

zájem, aby sokolovna byla prázdná a měl klid. Přestalo pochopení pro sportovní činnost mládeže a začali odcházet cvičenci. Sokolovna začala chátrat a zůstala úplně bez sokolníka. Navíc přišel zákaz sokolovnu používat. Opět zde bylo uskladněno obilí. Podlahy v tělocvičně se zničily, a tak se stalo, že pozbyla schopnost sloužit jako tělovýchovné zařízení. Zchátrala i střecha, proto tělovýchova se přestěhovala do tělocvičny Základní školy ve Smidarech. Musím předeslat, že ženy v této tělocvičně začaly cvičit již po roce 1960 po roce 1967 i ostatní složky.

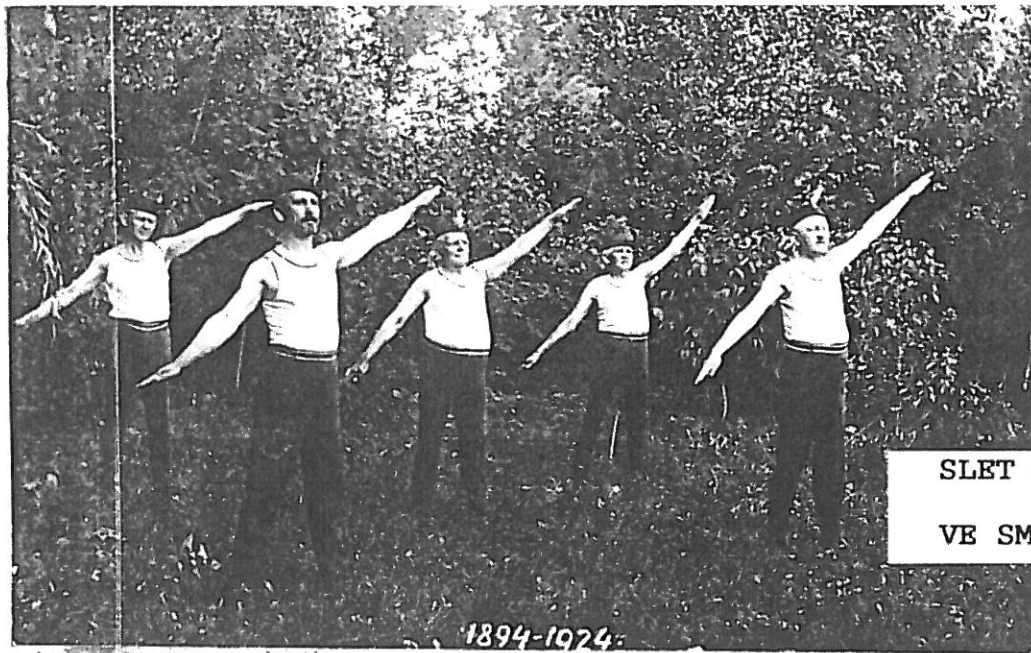
Konec 1.části.

Přispějte na stavbu dělnického domu a tělocvičny ve Smidarech!

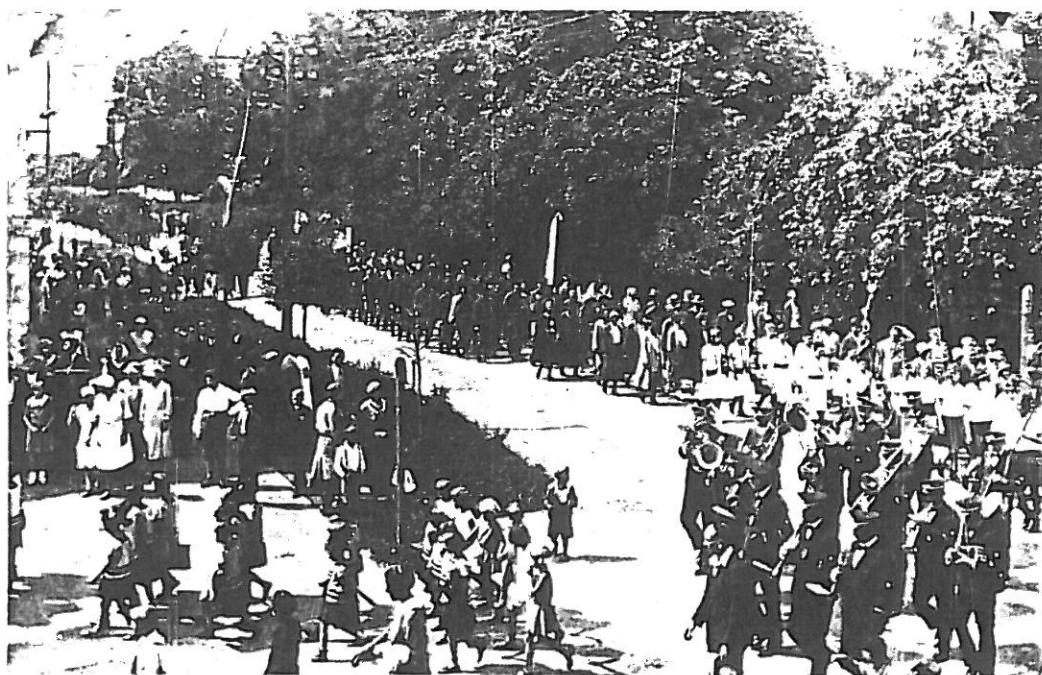
30 LET SOKOLA VE SMIDARECH - 2.ZÁŘÍ 1923

SLET SOKOLSKÉ ŽUPY DENISOVY

VE SMIDARECH 20.7.1924

1894-1924

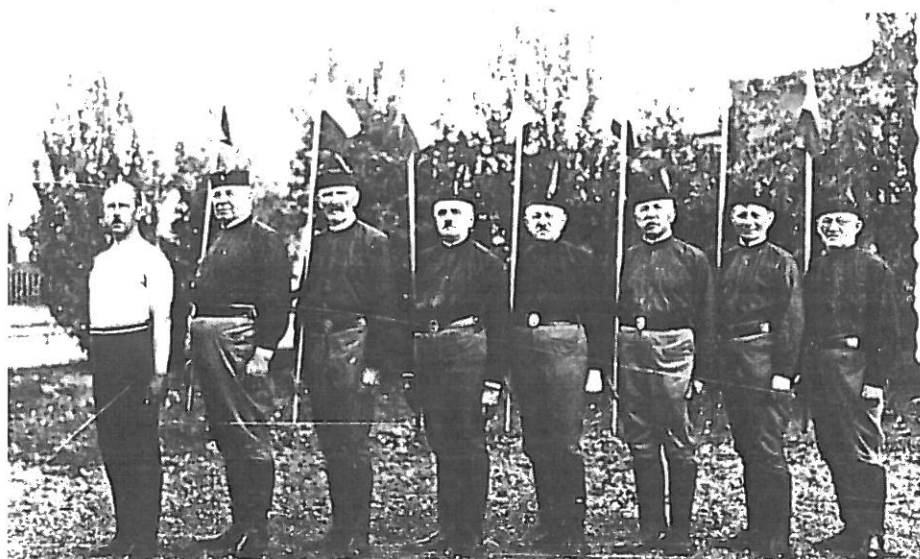

DTJ později splynula se Sokolem ...

S.K.VICTORIA-SMIDARY-26.V.1929

V.Matys, T.Srb, Mládek, Fr.Machek, Nosek,
J.Vlasák, ?, B.Machek, ?,
Filouněk, Fr.Vlasák, Havelka.

Tomáš, Zejdl, Svěřepa, Štoviček, Bílek, Jaroš
Svoboda, Rosůlek.

1935-1936

Jar.Šebesta, Jindra Vacek,
Josef Nosek, Fr. Trejbal,
Boh.Semenec, Otto Kubišta,
Josef Hlubůček, Jar.Vojtěch,
Mir. Luštinec, Josef Fiala,
Olda Holý.

ZE ŠKOLNÍCH LAVIC

COMPACT

Dne 30. října 96 vystoupí v tělocvičně Základní školy ve Smidarech skupina COMPACT pod vedením Jaroslava Luckého s výchovným koncertem pro žáky 2. stupně "Hitparáda s Compactem". Jedná se o komponovaný hudební pořad, ve kterém skupina zahraje průřez repertoárem předních interpretů světové populární hudby /Madonna, Roxette, E. John, P. Collins, M. Oldfield, Wet Wet Wet, W. Houston, Sade, Simply Red, Buty/ a předvede dětem zábavnou formou jednotlivé hudební nástroje, vysvětlí jim způsob jejich použití a seznámí s dalším technickým vybavením, které se používá jak na koncertech slavných hvězd, tak při nahrávání v hudebních studiích.

Cena koncertu bude 2.600,- Kč, částku uhradí kulturní středisko s tím, že od žáků bude vybíráno symbolické vstupné 5,- Kč.

UMĚLECKÁ AGENTURA HRADEC KRÁLOVÉ

uvádí

divadélko

ANDROMEDA

PO ČERTECH

VESELÉ LADOVY POHÁDKY

O ČERVENÉ KARKULCE A O NEPOSLUŠNÝCH KÚZLÁTKÁCH

Jistě všichni znají klasické české pohádky O Červené Karkulce a O neposlušných kúzlátkách. Josef Lada z těchto trochu strašidelných a drastických příběhů udělal svým typickým a nenapodobitelným způsobem veselé pohádky, při kterých se nemusí bát ani ten největší strašpytel.

V Karkulce se děti setkají nejen s Červenou Karkulkou, ale také s Kmotrou Liškou a věčně hladovým, zbrklým a dobráckým Strýčkem Vlkem. Ten je sice z hladu schopen sníst i gramofonové desky, ale babičky či Karkulky by se ani nedotkl.

Neposlušná kúzlátká jsou opravdu velmi neposlušná a neuhlídatelná; své babičce dělají samou starost. Jednou se dokonce rozhodnou jít na nepřístupný strašidelný film O Pirátu černém Vlku. Není divu, že se pak bojí jít sama večer přes les domů ... Ale i s nimi to nakonec dobře dopadne.

V obou pohádkách uslyší děti veselé písničky s půvabnými texty I. Lahodné a líbivou hudbu D. Slávika.

Tento pořad zajistilo kulturní středisko pro děti mateřské školy a žáky 1. stupně základní školy na 3.12.1996.

E. Řeháčková

Moř. MKS

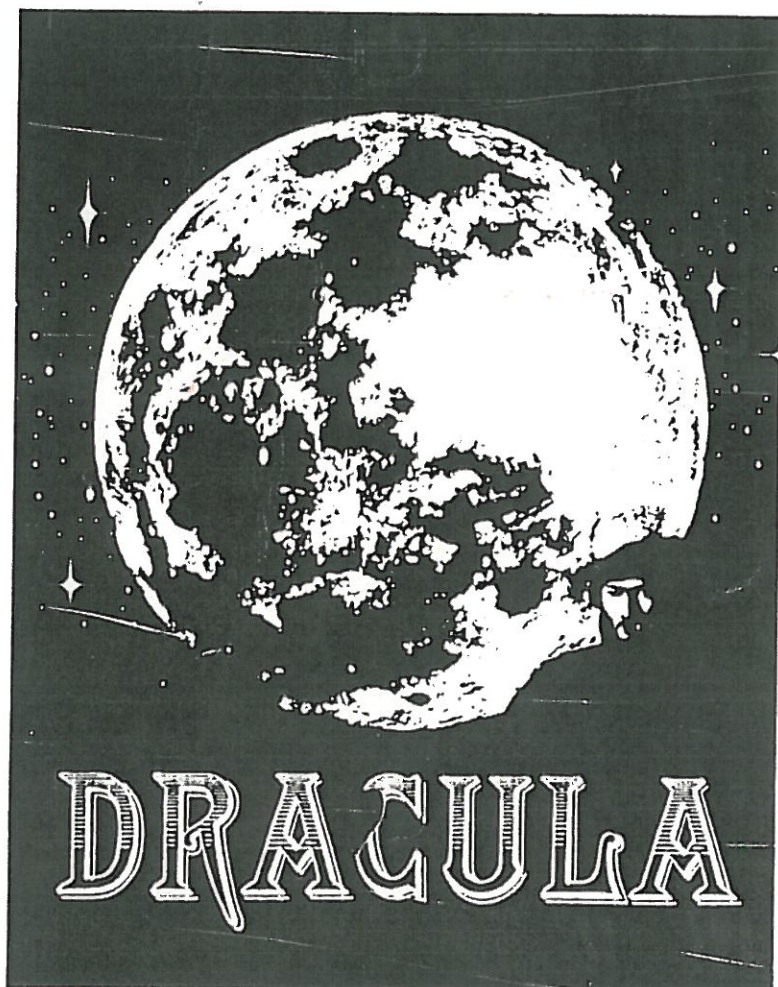
Pojedte s námi na DRACULU

Kulturní středisko ve Smidarech pořádá v neděli 27.října 96 zájezd do Prahy na večerní představení muzikálu DRACULA. /Kongresový sál Paláce kultury/. Odjezd autobusem je v 17,15 hod. od obecního úřadu ve Smidarech.

O tento zájezd byl velký zájem a lístky byly během dvou dnů zamluveny. Kulturní středisko tedy uvažuje o tom, že v případě opětovného zájmu zorganizuje tento zájezd znovu v měsíci listopadu nebo v prosinci. Předběžné přihlášky přijímá pí Řeháčková na obecním úřadě.

HUDBA: KAREL SVOBODA

TEXT A LIBRETO: ZDENĚK BOROVEC A RICHARD HES

ÚČINKUJÍ:
LUCIE BÍLÁ, JIŘÍ KORN, DANIEL HŮLKA,
ANDREI BESTCHASTNY,
LEONA MACHÁLKOVÁ, PAVEL VÍTEK,
MARTIN POŠTA, UNO
A DALŠÍ

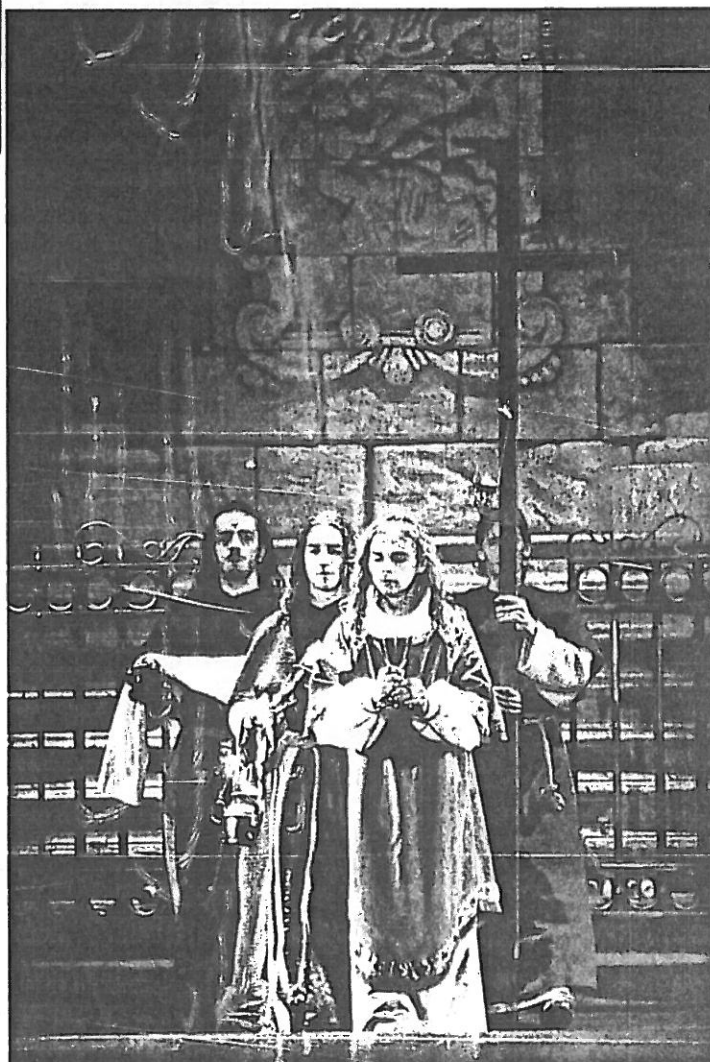
*„...hvězdným obsazením
i výpravností se muzikálová
novinka Dracula vyrovná
mnohé zahraniční produkci.“*
MF Dnes

Mystický příběh DRACULA přitahuje již od prvních okamžiků svého vzniku tvůrce snad všech uměleckých žánrů. Děsuplný příběh plný tajemné romantiky, strachu, ale i nekonečné lásky se rozvíjí také v našem muzikálu. Autorům – předním českým umělcům, známým nejen v Evropě, ale i v zámorí, se podařilo ojedinelé umělecké dílo. Scénář Richarda Hese a Zdeňka Borovce, inspirovaný světoznámým bestsellerem Brama Stokera, hudebně zpracoval jeden z největších současných skladatelů Karel Svoboda, držitel mnoha zlatých i platinových desek světových gramofonových firem. Jeho melodie se staly nedílnou součástí české i světové hudební pokladnice. Kostýmy vytvořil umělec, jehož jméno je mimo jiné spojováno s členstvím v Americké Filmové Akademii – Theodor Pištěk, držitel Oscara z roku 1984 za kostýmy k filmu Amadeus ve spolupráci s Gitou Marcolovou. Velkolepá scéna je dílem ak. arch. Daniela Dvořáka. Choreografie Richarda Hese i režie Jozefa Bednáríka využívají nejprogresivnějších a nejmodernějších principů moderního divadla a přináší naprosto unikátní muzikálovou show.

NOTABENE
MUSICAL
PRODUCTION

Dle propagačního materiálu
zpracovala E.Řeháčková

VÍTÁNÍ OBČÁNKŮ

Dne 21.zář 96 byli
v obřadní síni Obecního
úřadu ve Smidarech při-
vítáni do života Patrik
Dítě, Jaroslav Šťastný
a Karel Dohnal.

Rodičům přejeme, aby
jim jejich děti přinášely
jen samou radost.

SPOLEČENSKÁ KRONIKA

Nově narození

23.5.96 Jiří Svoboda
Smidary 50

19.6.96 Patrik Dítě
Smidary 142

14.7.96 Jaroslav Šťastný
Červeněves

12.8.96 Karel Dohnal
Křičov 50

23.9.96 Marek Truksa
Smidary 337

SNATKY

29.6.96 Miroslav Bucek - Janovice
Monika Zítková - Janovice

3.8.96 Radim Dvořák - Skřivany
Martina Kazdová - Červeněves

29.6.96 Josef Dolejš - Štětí
Jana Grossmannová - Štětí

17.8.96 Antonín Urban - Kozojedy
Ivana Vobořilová - L.Hora

12.7.96 Kamil Černý - Chotělice
Pavčina Říhová - V.Veselí

ÚMRTÍ

18.4.96 Marie Kazdová
Červeněves 30

30.5.96 Emilie Zedníková
Křičov 56

30.5.96 Kateřina Hošková
Smidary 121

4.6.96 Miloslava Jandíková
Smidary 68

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

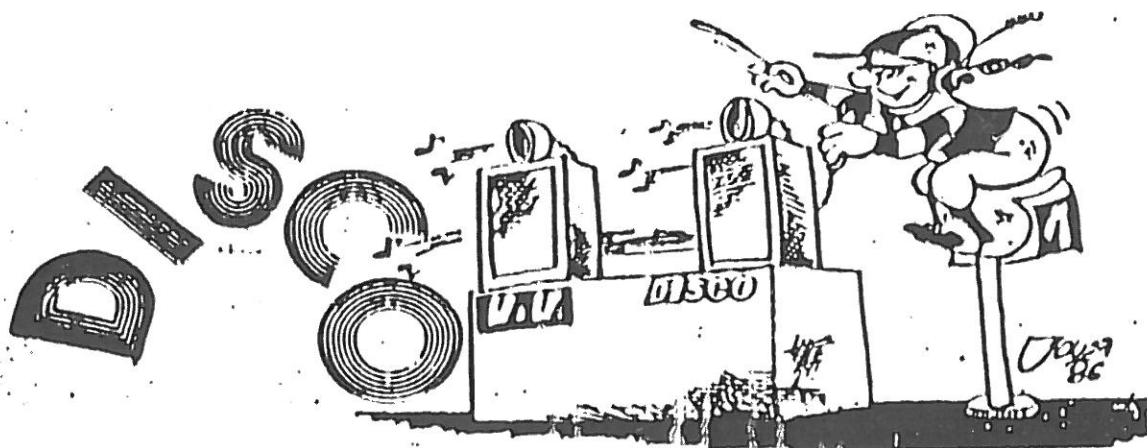
Dne 28.9.1996 oslavili zlatou svatbu manželé Blažena a Jaroslav Dlouhých z Křičova 55. B L A H O P Ř E J E M E .

M.Zavadilová
matrikářka OÚ

Pro chvíle oddechu

	Minerál vosuván	STŘED TAJENKY	Sloven. spojka	Část obličej	Mužské jméno	Latinsky „teplo“	Latin spojka		Americký spisov	Astat	Vojenská jednotka	Opak reversu		ZAČÁTEK TAJENKY (Caesar)	Jméno psa
Sloven obec								Druh ořechů					Iniciály herce Brodského		
Vyjadřo- vat vděk								Česká obec					Dětský pozdrav		
								Sodík					Hudební značka		
Známkový přetisk			Lékopisné ozn. soli				Zápor			Vysoký muž. hlas					
			Zlázová cysta				Koryš			Naše hl. město					
Citost plašení				Brloh					Jelení ozdoba						
				Býv. švéd. hudební skupina					Souhlas						
Cizí ženské jméno					Eg. bůh Slunce			Plošná míra			Pohyb tágerm				
					Japon. řeka			Představ. kláštera			Stříelná zbraň				
Spojka						Tur. vládc. palác						SPZ Prahy			Mongol. pastev. kyně
						Dráhy (slov.)						Esper. „zboží“			
Cukr v jeřabi- nách							Vojenský povel							Miliampér	
							Zn. aut. byv. NDR							Čas	
	SPZ Ústí n. Orlicí				Radio- imuno- analýza				Maďarské muž. jméno						
	Obtele- fonoval				It. řeka				Amisuv přítel						
Číslovka				Pohonná látko						Nepatrné množství					
				Naš. byv. lokal.						Obilnina					
Značka cigaret			Střevic					SPZ Mostu			Německy „ovoce“				
			Závaz. do polévky					KONČE TAJENKY			Jméno fenky				
Chumele nice							Plíškový syr					SPZ Prahy			
							Anglicky „louže“					Nepřestá- val			
Plody stromů						Část postele							Předlož.		
						Angl. ukaz. zájmeno							Anglicky „dub“		
Přiskyř. z ind. smokvono					Anglicky „svršek“				Část místnosti						
					Nizozem. město				Austral. pštros						
Zavysk- nutí			Opak dole							Kočovníci					
			Ženské jméno							Africký slon					
Plačič cíloslov				Uzeniny							Trnky keř				
				Značka lyži							Jméno Zemankové				
	Stovky	Uskok					Nášná přív. out							Zkazov. zájmeno	
		Ruský šachista					Vidina							Starofec. bůh stád	
Pořad						Selen			Osobní zájmeno			Pyt. (bás.)			
						Titan			Amper- závit			SPZ Olomouce			
Italský rychlý tanec										Austral. medvídek					
Jméno psa					Španěl. ženské jméno					Nitrid hliníku				Ponuka	Ivanice, sorbit, Or. Nocco, Assen, idokras, pool

POZVÁNKA

Kulturní středisko Smidary pořádá každou sobotu od října do prosince diskotéku L.Haltufa v sokolovně od 20,00 hod. Vstupné 25,- Kč.

MEKKA a NADACE DIVADLO

Vás zvou na přehlídku malých jevištních forem

Divadelní Bydžov

program

96

pátek 1. listopadu 1996

19.00 hod. **Dalibor ve věži**

(Divadlo ve věži - Jižín)

20.30 hod. **Středověký milostný příběh**

(Jesličky H.K.)

sobota 2. listopadu 1996

10.00 hod. **Veselý průvod komediantů k smutným troskám**

Jiráskova divadla (doprovod Dechová hudba ZUŠ N.B.
řídí p. Sedláček a p. Hlaváček)

14.00 hod. **Milá sedmi loupežníků**

(Jesličky H.K.)

15.00 hod. **Loučálek** - dět. představení

(Jesličky H.K.)

15.45 hod. **Šejkspír**

(Jesličky H.K.)

16.45 hod. **Jé, poesijé**

(I. KDYŽ - Kolín)

18.00 hod. **Kašpárek, čteník Koločavský**

(Nejhodnější medvídků Praha)

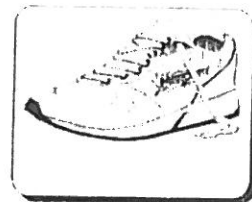
19.30 hod. **Prchlivec**

(Jesličky H.K.)

Na závěr **Total Randal**

vše v klubu MEKKA, Husova ul. 1370, Nový Bydžov

Burza

zimních a sportovních potřeb
(oblečení, brusle, lyže, obuv)

příjem: středa 6.11. od 14.00 hod. do 17.00 hod.

prodej: čtvrtek 7.11. od 12.00 hod. do 17.00 hod.

prodej: pátek 8.11. od 9.00 hod. do 11.00 hod.

výdej: pátek 8.11. od 14.00 hod. do 17.00 hod.

Poplatek pro prodávající 20 Kč.

KDE? Klub MEKKA
Husova ul. 1370
Nový Bydžov

Vydává Obecní úřad ve Smidarech. Ročník 1996. Vychází nepravidelně.

Odpovědný redaktor: E. Řeháčková. Povoleno Okresním úřadem Hr. Králové.